

SVANUĆE

Broj 10

Listopad 2016

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.
Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P, 1842 Buenos Aires
AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084
BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971
BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England
CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada
CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak
FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye
GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt
GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA
INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025
SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

“Ovako govori GOSPODIN”
I. Dio 2

Međunarodne Biblijske Studije

Božji Otisak 12
Graditelj Kuće 14
Veliki Svećenik 16
Veliki Svećenik Zauvijek 19
Začetnik i Dovršitelj
Naše Vjere 21

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Opasnost u Duhovnom
Ponosu 24

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

OCTOBER 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

“Ovako govori GOSPODIN”

„Tada im otvori razum da razumiju Pisma, i reče im: Tako je zapisano da Krist treba pretrpjeti i trećega dana uskrsnuti od mrtvih.“

Luka 24:45,46

IZRAZI, “Ovako govori GOSPODIN” i “tako je zapisano,” korišteni su gotovo pet stotina puta u Bibliji. Osim toga, postoje mnogi slični izrazi koji su korišteni, poput: “Došla mi je riječ GOSPODINOVA,” ili “Ja GOSPODIN to rekoh,” koji skreću pažnju na specifične izjave, poruke, i pouke od Boga. To je kao da nam proroci, ili drugi glasnogovornici, govore: “Ono što ću ja sada reći nije moje vlastito mišljenje, ili od moje vlastite mudrosti, nego je od Svemogućeg Boga - on je taj koji govori, i ovo su njegove riječi.” To su prekrasni izrazi, i puni značenja za iskrene istraživače Biblije. Mi imamo poštovanje prema Božjoj Riječi, i “Ovako govori GOSPODIN” je kraj svih sporova sa nama.

Takav temelj za vjerovanje čini se veoma jednostavnim. Sve što trebamo učiniti je dokazati sve sa Riječju Božjom. Sve što trebamo učiniti je prihvatiti ono što je u skladu sa tom Riječju, i odbaciti ono što nije. Međutim, to i nije tako jednostavno kao što se čini. Ako bi bilo, svatko bi razumio i slagao se s onim što Sveto Pismo uistinu kaže. To je, koliko mi shvaćamo, daleko od istine. Zato što je tumačenje mnogih od najosnovnijih Biblijskih tema toliko različito među navodnim

vjernicima, mi moramo zaključiti da mnogo toga put sadašnjeg razumijevanja Svetog Pisma sačinjava lažnu nauku. Zaista, postoje mnoge lažne nauke - “zapovijedi ljudske,” “tuđi nauci” - i za svaku se od njih tvrdi da počiva na Riječi Božjoj. (Mat. 15:9; Hebr. 13:9) Osim toga, za gotovo svaku lažnu nauku ukazano je sa “Ovako govori GOSPODIN.”

UČITI SE ISPRAVNO TUMAČITI SVETO PISMO

Kao prvo je važno razumjeti da Gospodin ne otkriva svoje planove i namjere svakome. Biblijske su istine obznanjene jedino onima čija su srca u skladu s njim, i koji su spremni “istraživati Pisma” da otkriju kakav je Bog, i koji su njegovi planovi za budućnost u povezanosti sa njegovim Stvorenjem, živim i neživim. (Ivan 5:39; Djela 17:11) Stoga, da bi smo utvrdili što Gospodin govori, mi često moramo kopati ispod površine. Mi trebamo analizirati, uspoređivati i sastavljati, učeći “propis na propis, malo ovdje i malo ondje.” (Iza. 28:10) Mi moramo protumačiti i koordinirati, i primjeniti izvjesna neumoljiva pravila i vodstvo. Kada smo u nedoumici, neophodno je uzeti u obzir nadmoć, ili težinu, dokaza. Mi također trebamo organizirati to u skladu sa vremenskim elementima Božjeg plana, i ne brkati jedno doba i njegovo djelo sa drugim dobom i njegovim djelom. Pavao je savjetovao, “Proučavaj da se pokažeš prokušan pred Bogom, radnik koji se nema čega stidjeti, ispravno razlažući riječ istine.” (2. Tim. 2:15)

Iznad svega, trebamo imati na umu da Sveto Pismo u cijelosti objavljuje plan Božji, i mi se moramo naučiti tumačiti ga u skladu sa tom perspektivom i namjerom. Njegov plan nije podložan promjeni naših

hirova. Prorok navodi: “Zakleo se GOSPODIN nad vojskama, rekavši: Jamačno će se dogoditi onako kako sam ja zamislio; i kako sam ja naumio; tako će ostati.” (Iza. 14:24) Mi se moramo naučiti razmišljati poput Boga, imajući na umu njegov poziv, “Dođite da sada zajedno prosudimo.” (Iza. 1:18) Također je neophodno da mi budemo ispunjeni sa Njegovim Duhom istine, i da pristupamo Svetom Pismu u tom duhu - ponizno, u molitvi, pobožno. Moramo se čuvati svakog oblika namjernog pogrešnog tumačenja, koje bi lako moglo spotaknuti druge i dovesti ih u zabludu, imajući na umu da je kazna za spoticanje drugih izuzetno teška. (Matej 18:6) Mi se bavimo sa svetom Riječju velikog Stvoritelja, i s njom se ne smije rukovati nemarno ili olako.

Sveto Pismo se ne proučava jednostavno iz užitka, niti u svrhu da djelujemo kao nekakvi izučavatelji. To je ozbiljna stvar. Čitamo ponovno iz proroka Izaije: “Ovako govori GOSPODIN: Nebo je moje prijestolje, i zemlja je podnožje mojim nogama:...Jer sve je to moja ruka načinila i sve to bijaše, govori GOSPODIN; “ali evo na koga ću pogled svratiti: na onoga tko je ubog i skrušena duha i dršće na moju riječ.” (Iza. 66:1,2) Kava se poniznost i pobožnost stoga podrazumijeva kada se razmatra Božju Riječ!

Pavao je rekao Timoteju: “Sve Pismo je od Boga nadahnuto i korisno je za nauk, za uvjeravanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti: da čovjek Božji bude savršen [to jest, potpun], posve opremljen za svako dobro djelo.” (2. Tim. 3:16,17) Budući je to slučaj, od nas se očekuje da nastavimo sa našim proučavanjem Svetog Pisma na planski i stručan način, kako bi smo bili priznati od Boga. To je ono što moramo

činiti da bi smo uistinu utvrdili ono što Gospodin govori - kako bi smo mogli precizno utvrditi, “Ovako govori GOSPODIN.”

Metodičko, uredno, korak po korak proučavanje Biblije, sugerira da mi možemo dobiti veće razumijevanje njenih učenja sa tematskim razmatranjem njenih ključnih nauka. To jest, u razmatranju važnih elemenata Božje Riječi - takvih tema kao što su otkupnina, uskrsnuće, duša, smrt, i mnogih drugih - mi ćemo biti uvelike potpomognuti uzimajući cjelokupno Biblijsko svjedočanstvo za svaku temu, da bi smo dobili potpunu sliku njihove važnosti i značenja u povezanosti sa Božjim planom kao cjelinom. Ova tematska metoda proučavanja također pomaže donijeti dosljednost i sklad predmetima koji se mogu činiti zbunjujućima ili čak nemogućima da ih se razumije kada ih se promatra kroz jedan, ili usko fokusirani, primjer teksta iz Biblije. Psalmista je rekao: “Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo stazi mojoj...Upravljaš korake moje u riječi svojoj.” (Ps. 119:105,133)

ODREĐIVANJE ISPRAVNOG TUMAČENJA

Ovdje je predložena lista koja nam možda može pomoći u utvrđivanju da li je naše tumačenje Svetog Pisma ispravno ili ne. Postavimo si ova pitanja?

- Da li se iznešeno tumačenje slaže sa našim razumijevanjem Božjih karakternih osobina mudrosti, pravde, ljubavi i moći?
- Da li se približava učenju o Otkupnini - Da je Kristov život bio žrtvovan kao zamjena za Adamov izgubljeni život?

- Da li je Biblijski tekst ispravno preveden, ili ga se ne nalazi, u cijelosti ili djelomično, u najranijim Biblijskim manuskriptima?
- Da li njegov kontekst utječe na njegovo tumačenje?
- Na koje se doba ili vremensko razdoblje u Božjem planu taj tekst primjenjuje?
- Na koju se grupu osoba primjenjuje - pogane, vjerne muškarce i žene, anđele, ili druge?
- Je li to povijesni izvještaj, koji već ima svoje ispunjenje u prošlosti? Ako se je već djelomice ispunio, da li ima dodatno, ili potpuno, ispunjenje u budućnosti?
- Treba li ga se razumjeti na doslovan način, ili je njegovo značenje simbolično? Da li moguće ima i simboličan ili slikoviti značaj, isto tako kao i doslovno značenje?
- Da li je redak izjava ironije ili retoričko pitanje koje ilustrira neku stvar, ili je to činjenični ili izravni izraz?
- Da li korsti arhaičan govor koji nije u upotrebi danas?
- Da li je njegova pravilna primjena izložena sa djelomično ispunjenim proročanstvima?
- Da li naučava nešto kroz zaključivanje a ne izravnom izjavom?
- Da li neispravna interpunkcija koju su stavili prevoditelji razvodnjava pravo značenje?
- Da li izgleda da je tekst u proturječju sa drugim teskovima o istoj temi? Postoji li više od jednog teksta - drugi svjedok - da potvrdi iznešeno tumačenje?

Iz ove duge liste stvari koja može uvelike utjecati na to kako mi razumijemo Božju Riječ, mi možemo brzo vidjeti da često ispravno tumačenje nije laka stvar, koju se jednostavno dobije povremenim čitanjem Biblije. U stvari, čisto, točno razumijevanje

Svetog Pisma može se dobiti samo kroz doživotno predano proučavanje i razmišljanje o Božjem velikom daru nama - njegovoj Riječi. Čak i tada, jasno shvaćanje neće biti osigurano ako to nije bilo učinjeno u ispravnom duhu poniznosti i prepuštanja Božjoj volji. Drugim riječima, darovanje Svetog Duha od Boga da nas prosvjetli je apsolutno neophodno za razumijevanje njegove Svete Riječi. Taj "Duh istine," rekao je Isus vodit će nas "u svu istinu." (Ivan 16:13)

Pogledajmo sada neka od temeljnih nauka koje su naučavane širom Kršćanskog svijeta koje, barem površinski, izleda kao da imaju podršku iz Svetog Pisma. Međutim, učinimo to, primjenjujući neke od gore navedenih testova, kako bi smo utvrdili ono što Gospodin uistinu želi da mi razumijemo kao njegovu Riječ o tim temama. Tamo mi možemo dokazati da li su ta učenja ili ne, u stvari, podržana sa ispravnim tumačenjem "Ovako govori GOSPODIN," premda sa nemarnim pogledom može izgledati kako nema nimalo sumnje u njihovu istinitost.

DA LI SVETO PISMO NAUČAVA TROJSTVO?

Jedno od najistakutijih i najraširenijih učenja Kršćanstva je učenje o trojstvu. Za Boga se tvrdi da je trojedan - jedinstvo Oca, Sina, i Svetog Duha kao tri osobe, u jednom Bogu. Jedna izjava trojstva, koju su mnoge Kršćanske crkve koristile od šestog stoljeća, je Atanazijsko vjerovanje, koje navodi, dijelom: "Da mi obožavamo jednog Boga kao Trojstvo, i Trojstvo u Jedinstvu; Niti mješajući osobe niti dijeleći tvar; Jer postoji jedna osoba Oca, druga Sina, i druga Svetog Duha. Ali Božanstvo Oca, Sina, i Svetog Duha je jedno, slava jednaka, veličanstvo istovječno."

Navedene riječi su očito nedovoljne, jer kredo nastavlja: “Kakav je Otac, takav je Sin, i takav je Sveti Duh. Otac je nestvoren, Sin je nestvoren, i Sveti Duh je nestvoren. Otac je neshvatljiv, Sin je neshvatljiv, i Sveti Duh je neshvatljiv. Otac je vječan, Sin je vječan, i Sveti Duh je vječan. Ali ipak oni nisu tri vječna nego samo jedan. I također ne postoje tri nestvorena niti tri neshvatljiva, nego jedan nestvoreni i jedan neshvatljivi. Isto tako Otac je svemogući, Sin je svemogući, i Sveti Duh je svemogući. No ipak ne postoje tri svemoguća, nego jedan svemogući. Prema tome Otac je Bog, Sin je Bog, i Sveti Duh je Bog. No ipak ne postoje tri Boga, nego samo jedan.”

Čak i najprosvjetljeniji um mora zaključiti da su gornje izjave toliko smotane tako da ih je doslovno nemoguće razumjeti, ili objasniti. Kao rezultat, mnogi su zadovoljni jednostavno reći, “to je tajna,” u koju treba vjerovati, sigurno, ali koju se ne može razumjeti. Tako su zaboravljene Isusove riječi njegovim sljedbenicima da je njima bilo “dano” da “znaju tajne” Božje Riječi, i “blagoslovljene su vaše oči, jer vide, i vaše uši, jer čuju.” (Mat. 13:11,16)

Unatoč velikoj zbrci riječi u gornjoj vjeroispovjednoj izjavi, bili su korišteni izvjesni reci iz Biblije da “dokažu” učenje o trojstvu. Jedan takav tekst glasi kako slijedi: “Jer trojica su što svjedoče na nebu: Otac, Riječ i Sveti Duh.” (1. Ivan. 5:7) Ovdje će mnogi zaključiti da je dato čisto “ovako kaže GOSPODIN.” Kao daljnji dokaz da je Isus, kao član trojstva, jednak s Bogom dat je drugi redak. Što se tiče Isusa, Pavao je rekao, “koji, premda u obličju Boga, nije grabežom smatrao biti jednakim Bogu.” (Filip. 2:6) Ovdje je

pruženo još jedno “ovako kaže GOSPODIN” - koji daljnji dokaz je potreban?

BIBLIJSKI RETCI ISPITANI

Razmotrimo sada Biblijske retke koji su bili citirani da dokažu da je Bog tri osobe, a ipak jedan jedini Bog. Riječi iz 1. Ivan. 5:7 zacijelo izgledaju kao neoborivi argument za podršku učenja o trojstvu. Međutim, budući je toliko u suprotnosti sa razumom, a mi znamo da je Bog nadasve razuman, mi sumnjamo da nešto nije u redu s ovim razumijevanjem.

To je prigoda kada je prikladno razmotriti tekst u njegovom izvornom obliku. Wilson's Emphatic Diaglott je izvrstan autoritet za tu svrhu. Tu, mi nalazimo da je tekst izostavljen, i bilješku koja glasi kako slijedi: “Ovaj tekst što se tiče nebeskih svjedoka ne nalazi se ni u jednom od Grčkih manuskripata koji su bili napisani ranije od petnaestog stoljeća. Nije citiran niti od jednog od Grčkih crkvenih pisaca; niti od jednoga od ranih Latinskih otaca, čak i kada je tema s kojom se bave bi ih prirodno vodila da se pozovu na njen autoritet. Prema tome tekst je neprav.” S ovim se komentarima slažu gotovo svi Biblijski komentatori, i to je potvrđeno od gotovo svakog prijevoda Novog Zavjeta zapisanog u prošlih stoljeće i pol. Mi vidimo, stoga, da te riječi ne sačinjavaju “ovako govori GOSPODIN.”

Međutim u Filipljanima 2:6, mi imamo Biblijski tekst koji izgleda da govori o Isusu da je on bio jednak s Bogom, ili u najmanju ruku, nije smatrao pogrešnim biti takav. On nije smatrao takvu jednakost kao lišavanje Boga ičega, tako izgleda redak kaže. Mi ovdje opet osjećamo da nešto nije u redu, i pitamo se da li se takvo ponosno gledište o svom položaju pred Bogom slaže sa

sveukupnošću Biblijskog svjedočanstva što se tiče Isusovog karaktera. Vraćajući se na izvorni Grčki, mi utvrđujemo da je u, Verziji Kralja Jakova, bila dodana jedna mala riječ, a druga je bila izostavljena. Umetanje i ispuštanje potpuno poništava značenje teksta. Stoga da bi se izraz, “nije grabežom smatrao biti jednak Bogu,” razumjelo ispravno trebao bi glasiti, “nije smatrao da grabežom bude jednak Bogu.” U skladu s time, Prijevod Novi svijet ispravno prevodi tekst: “Koji, iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao na otimanje - da bude jednak Bogu.” Većina drugih prijevoda prevodi tekst slično.

Sa ispravnim razumijevanjem ovog teksta i njegovog značenja unutar njegovog konteksta, mi imamo važnu istinu. Ovdje je ponizni i poslušni Sin Božji, Isus, stavljen nasuprot arogantnom i neposlušnom Sotoni, koji citiran da govori: “Uzaći ću u nebo, podići ću svoje prijestolje iznad zvijezda Božjih: zasjest ću gori zornoj, na sjevernim obroncima:...ja ću biti kao Svevišnji.” (Iza. 14:13,14) Stoga ovaj tekst, kada je ispravno preveden i shvaćen, umjesto da dokazuje jednakost Boga i Isusa, on ga opovrgava.

Pogledajmo daljni uvid u tu temu gledajući u dodatne retke. Isus je rekao jednom prilikom, “Ja i moj Otac jedno smo.” On se također molio za svoje učenike, “da budu jedno kao što smo mi jedno.” (Ivan 10:30; 17:21,22) Kako je Isus bio jedno s Ocem? Bilo je to na isti način za koji se molio za svoje učenike da budu jedno s njim. U oba slučaja on je govorio o jedinstvu u mislima; jedinstvu u namjeri, jedinstvu u karakteru. Zato Isus može reći, “Onaj tko je vidio mene, vidio je Oca.” (Ivan 14:9) Drugim riječima, on je bio modeliran po Ocu, imajući ista karakterna svojstva. Ipak, samo

nekoliko redaka kasnije, on je jasno naveo, “jer je moj Otac veći od mene.” (redak 28)

Sa ispravnim razumijevanjem teme jedinstva između Boga, njegovog sina Isusa, i njegove crkve, mi smo pošteđeni takvih neracionalnosti u našem razmišljanju poput sljedećeg: Da sam Bog nije svjesno postojao devet mjeseci nakon Isusovog začeća; Da je dijete Isus bilo Bog; Da se je čovjek Isus molio sam sebi; Da je njegova agonija i molitva u Getsemaniju bila šarada zato što je tražio pomoć sam od sebe; Da je sam Bog umro na križu i ostao mrtav dijelove tri dana sve dok se nije podignuo iz mrtvih.

I na koncu, nauka o trojstvu ne slaže se sa otkupninom, koja zahtijeva žrtvu savršenog ljudskog života umjesto Adama. To nije u skladu sa Božjim planom, koji stavlja Isusa u buduću ulogu Posrednika između Boga i čovjeka - druga nemogućnost ako je on Bog. Sveto Pismo navodi: “Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.” “Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svijet da živimo po njemu.” (1. Tim. 2:5,6; 1. Ivan. 4:9)

Drugi dio našeg razmatranja ove teme pojavit će se u idućem broju časopisa “Svanuće.” U tom ćemo članku razmotriti dva dodatna i dobro poznata učenja u Kršćanstvu da utvrdimo njihovu vjerodostojnost u svjetlu istine Božjeg plana. Neka bi naša želja uvijek bila, kada proučavamo Božju Riječ, da imamo “Ovako kaže GOSPODIN” kao “pouzdana i čvrsto sidro.” (Hebr. 6:19)

Božji Otisak

Ključni redak: „Koji je sjaj slave njegove i savršeni otisak njegove osobe te sve nosi riječju svoje snage; koji je, sam ostvarivši očišćenje naših grijeha, sjeo zdesna Veličanstvu u visinama.“
Hebrejima 1:3

Izabrani tekst:
Hebrejima 1:1-9

PRIJE ISUSOVOG prvog dolaska, Bog je „govorio ocima našim po prorocima,“ ali sada „u ove posljednje dane“ on nam je „progovorio po svome Sinu,“ Isusu, koji je u našem Ključnom Retku opisan da je „sjaj“ Božje slave i „savršeni otisak njegove osobe.“ (Hebr. 1:1-3) Izraz „savršeni otisak“ je prijevod Grčke riječi karakter, koja je definirana kao „točna kopija.“ Uistinu, tijekom Isusovog prvog dolaska, on je potpuno i savršeno predstavio Oca.

Trećeg dana nakon što je Isus umro na križu, Bog ga je uskrsnuo iz mrtvih i, naš Ključni redak ponovno ukazujući na njega, dao mu je slavni položaj „zdesna Veličanstvu na visinama.“ Apostol Pavao to opisuje na jednom drugom mjestu, govoreći da kad je Bog podignuo Isusa iz mrtvih, on ga je „posjeo sebi zdesna u nebeskim predjelima, iznad svakoga poglavarstva, i vlasti, i moći, i gospodstva, i svakoga imena imenovana ne samo na ovome svijetu, nego i u onom budućem.“ (Efež. 1:20,21) Isus je zaslužio biti uzvišen iznad svakog drugog bića, zato što je „ljubio

pravednost i mrzio bezakonje.“ (Hebr. 1:9) On je „ostvario očišćenje“ ili „očistio od“ [Prijevod Novi Svijet] grijeha, ne samo one od svojih sljedbenika koji su čekali u gornjoj sobi na Pedeseticu, „nego i grijeha svega svijeta.“ (Hebr. 1:3; 1. Ivan. 2:2)

Tijekom svoje zemaljske službe, Isus je uživao i bio vjeran u vršenju volje Nebeskog Oca cijelo vrijeme, čak do smrti. Čineći to, on je pokazao svojstva koja su u svakom pogledu bila točan odraz osobnosti njegovog Oca. Sveto Pismo nam jasno kaže da „Boga nitko nikada nije vidio.“ (Ivan 1:18; 1. Ivan. 4:12) Ipak, jednom drugom prilikom, Isus je rekao Filipu: „Onaj tko je vidio mene, vidio je Oca.“ (Ivan 14:9) Isusovi sljedbenici mogu „vidjeti“ Boga u reprezentativnom smislu. To će reći, Isus je u potpunosti predstavio Boga – u mislima, namjeri, i osobnosti – potpuno podlažući svoju volju onoj Nebeskog Oca. Stoga, u tom smislu Isus može reći, „Ja i moj Otac jedno smo.“ (Ivan 10:30)

Isus se je molio da i njegovi sljedbenici razviju to isto jedinstvo sa Ocem, kao što je zapisano u jednoj od njegovih molitvi, „da budu jedno, kao mi.“ (Ivan 17:11) Isus je također želio da svi njegovi sljedbenici tijekom cijelog Evanđeoskog Doba razviju to isto jedinstvo. On je nastavio svoju molitvu, rekavši: „Ne molim samo za ove, nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u mene: da svi budu jedno; kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao.“ (reci 20,21)

Svaki posvećeni vjernik, u onoj mjeri u kojoj je vjeran u slušanju uputa datih u Svetom Pismu, postupno razvija osobnost koja postaje sve više i više slična slici i prilici Božjeg dragog Sina. Stoga, oni također rastu kako bi bili otisci osobnosti našeg Nebeskog Oca. Apostol

Pavao to potvrđuje, govoreći: „A znamo da sve zajedno djeluje na dobro onima koji ljube Boga; onima koji su pozvani po njegovoj nakani...da budu suobličeni slici njegova Sina.“ (Rim. 8:28,29)

Pouka dva

Graditelj Kuće

Ključni redak: „*Jer on bijaše dostojan toliko veće slave od Mojsija koliko veću čast od kuće ima onaj tko ju je sagradio.*“
Hebrejima 3:3

Izabrani tekst:
Hebrejima 3:1-6;
Matej 7:24-27

U **HEBREJIMA** u drugom poglavlju, nama je rečeno da je Isus bio „učinjen malo nižim od anđela zbog pretrpljene smrti...da on milošću Božjom okusi smrt za svakoga.“ (Hebr. 2:9) U narednim recima, Pavao nam govori da je Isus bio učinjen „savršenim“ – ili potpunim – „patnjama.“ On je tako bio kvalificiran biti „milosrdan i vjeran Veliki svećenik,“ i u stanju je pomoći svojim sljedbenicima, kada prolaze kroz kušnje i ispite. (reci 10,17,18)

Pavao nastavlja u trećem poglavlju, govoreći, „Zbog toga, braćo sveta, dionici nebeskoga poziva, promotrite Apostola i Velikoga Svećenika našeg vjeroispovijedanja, Krista Isusa, vjerna onomu koji ga je postavio.“ (reci 1,2) Kao što ovi reci navode, treba li bi smo pažljivo razmotriti ispite koje je Isus izdržao prije nego je bio preuzvišen, kako bi smo bolje razumjeli zašto i mi isto moramo biti ozbiljno iskušani i ispitani,

da bi smo kasnije s njim dijelili njegovu slavu. Mi imamo ovo obećanje: „Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja. Ako smo djeca, onda smo i baštinici: baštinici Božji i subaštinici Kristovi; ako doista zajedno s njim trpimo, da zajedno budemo i proslavljeni.“ (Rim. 8:16,17)

U našoj pouci, mi vidimo razliku između slugu i sinova. U slučaju slugu, njima su date zapovijedi bez ikakvog objašnjenja od njihovog gospodara. Sluga „ne zna što radi njegov gospodar.“ (Ivan 15:15) Što se tiče Mojsija, Pavao kaže da je on „bio vjeran u svoj kući njegovoj kao sluga.“ (Hebr. 3:5) Sin, s druge strane, ima prednost znati, razumjeti, i da mu budu povjereni dijelovi posla u kući njegovog oca, i njemu se ne treba zapovijedati ili mu se prijetiti s tim poslovima. Od sina se očekuje više u službi njegovog oca, i stoga njemu treba veće obučavanje i stega nego sluzi. Zato što je bio vjeran do smrti, naš Ključni Redak navodi da je Krist Isus, Božji jedinorođeni sin, „dostojan toliko veće slave od Mojsija.“ Također je i prednost posvećenih Gospodinovih sljedbenika da postanu „sinovi Božji.“ „Krist kao Sin, nad svojom vlastitom kućom; čija smo kuća mi.“ (Ivan 1:12; Hebr. 3:6)

Sve dok Isusova žrtva nije bila predstavljena Ocu i prihvaćena od njega nitko nije mogao biti od kuće sinova. Također je važno zadržati na umu da ako smo mi postali „dionici nebeskoga poziva,“ mi nismo time ništa više dobronamjerni ili manje grešni po prirodi nego su to bili patrijarsi i proroci Starog Zavjeta. Međutim, prilika postajanja sinovima došla je do nas, ne do njih, zato što u njihovo vrijeme nije bilo Božje određeno vrijeme za taj dio njegovog plana. Mi nemamo našu vlastitu

pravednost, nego je naše sinovstvo kroz „po vjeri Kristovoj“ i njegovom otkupiteljskom djelu. (Filip. 3:9)

U sadašnje vrijeme naše sinovstvo nije finalizirano, nego je probno, „ako smjelost i ponos nade održimo čvrsto do svršetka.“ (Hebr. 3:6) „Nada“ koju imamo trebala bi biti držana toliko gorljivo, duboko, i snažno, da će utjecati na cijeli naš život. Prihvatimo, stoga, radosno svaku kušnju, progonstvo, i poteškoću u ovom sadašnjem životu koje Bog može dopustiti za ispitivanje i razvijanje naše osobnosti, i kažimo sa Psalmistom: „Jedno ja zaiskah od GOSPODINA, za time ću težiti: da prebivam u domu GOSPODINOVU sve dane života svoga.“ (Ps. 27:4)

Pouka tri

Veliki Svećenik

Ključni redak: „Imajući, dakle, uzvišenog velikog svećenika, koji je prodro u nebesa, Isusa, Sina Božjega, čvrsto držimo vjeru koju ispovijedamo.“ Hebrejima 4:14

Izabrani tekst: Hebrejima 4:14-5:10

BOG JE OGRANIČIO Izraelsko svećenstvo na Levijevo pleme, posebno Aronovu obitelj. Svi su Izraelski svećenici bili uzeti iz njegove obiteljske linije, i odvojeni da predstavljaju narod pred Bogom, prinoseći za njih „darove i žrtve za grijeh.“ (Hebr. 5:1) U tom uređenju, svećenici su bili u stanju suosjećati s narodom, zato što su bili podložni istim slabostima, i također su imali potrebu za oproštenjem njihovih vlastitih grijeha.

Nikome od tih nesavršenih, manjkavih, grešnih svećenika nije bilo dopušteno da „sam sebi uzme tu čast,“ nego je to bilo samo za one koje „pozove Bog, kao što je Arona.“ (redak 4)

Naš Ključni Redak nam govori da i mi imamo, velikog svećenika, onoga koji je „prodro u nebesa, Isusa, Sina Božjega.“ Međutim, Isusova loza bila je iz plemena Jude, ne iz Levijevog plemena. (Mat. 1:2; Luka 3:33; Hebr. 7:14) Kako je onda Isus mogao postati velikim svećenikom? Odgovor je dat u ovim riječima Svetog Pisma: „Tako Krist nije proslavio samoga sebe da bude učinjen velikim svećenikom.“ Umjesto toga, Bog mu je iskazao tu čast, govoreći, „Ti si Sin moj, ja te danas rodih...Ti si svećenik zauvijek po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 5:5,6; 7:17; Ps. 2:7; 110:4) Melkizedek je bio i svećenik i kralj u isto vrijeme, ali on nije bio žrtvujući svećenik. (1. Moj. 14:18; Hebr. 7:1-3) Krist je sada proslavljen duhovno biće, proglašen od Boga za velikog svećenika, u skladu sa kraljevskim „redom Melkizedekovim,“ ne po žrtvenom Aronovom redu, i koji nikada nije bio proslavljen kao kralj. (Hebr. 5:10)

Mi vjerom priznajemo Isusa kao našeg Velikog svećenika na nebu, znajući da on nije „netko tko ne može suosjećati s nama u našim slabostima, nego netko tko je poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio.“ (Hebr. 4:15 *Prijevod Novi Svijet*) Patnje koje je savršeni čovjek Isus podnio, nisu bile zbog toga što je on bio grešnik, nego umjesto toga zato što je on bio Sin. Bila je volja našeg Nebeskog Oca da ispita i prokuša lojalnost „svog jedinorođenog sina,“ čak do „smrti na križu,“ i premda je on bio „Sin, iz onoga što je propatio naučio se poslušnosti.“ (Ivan 3:16; Filip. 2:8; Hebr. 5:8)

U sadašnje vrijeme, Kristove se posvećene sljedbenike smatra potencijalnim članovima tog novog, „kraljevskog svećenstva.“ (1. Pet. 2:9) Kao takvi, mi ne smijemo očekivati da ćemo umaknuti kušnjama i poteškoćama sličnima onima koje je Isus propatio. Samo ako budemo ispravno uvježbani sa takvim iskustvima bit ćemo u stanju razviti „mironosni plod pravednosti“ Kršćanske osobnosti. (Hebr. 12:11) Kada se s vremena na vrijeme spotaknemo, „pristupimo, dakle, sa slobodom govora prijestolju nezaslužene dobrote, da bi nam Bog pokazao milosrđe i iskazao nezasluženu dobrotu kad nam zatreba pomoć.“ (Hebr. 4:16 NS)

Krist više nije čovjek, budući je bio „ubijen u tijelu,“ i uskrsnut kao duhovno biće. (1. Pet. 3:18) On je sada kraljevski svećenik, koji ima moć i veliku slavu. (Otkr. 14:14) Uskoro, kada se svi izgledni članovi „kraljevskog svećenstva“ dokažu vjernima do smrti, i budu bili uskrsnuti u njegovo slavno obličje, Krist, glava i tijelo, će postati Kralj i Svećenik u slavi svijetu čovječanstva. Oni će vladati da blagoslove i podignu spremni i poslušni dio sveg čovječanstva, koje će se, pod prosvjetljenjem koje će im tada biti dostupno, „učiti pravednosti“ i približiti se Bogu. (Otkr. 20:4,6; Iza. 26:9)

Veliki Svećenik Zauvijek

Ključni redak: „*Ali njegovu svećeničku službu, budući da on zauvijek živi, nitko neće preuzeti.*“

Hebrejima 7:24

Izabrani tekstovi:
Hebrejima 7:1-3, 19-28

KAO ŠTO JE navedeno u našoj prethodnoj pouci, Pavao, u Knjizi Hebrejima, ukazuje na Isusa kao na „velikog svećenika po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 5:10; 6:20) U sedmom su poglavlju pokazane mnoge stvari o Melkizedeku koje dokazuju da je on predlika Krista. Melkizedekovo svećenstvo, i predodžbeno i ono u protuslici, je veće u svakom pogledu, od Aronskog svećenstva.

Melkizedek je bio i kralj i svećenik, i, sa Božjeg stanovišta, njemu je bila iskazana velika čast. Zaista, čak je i Abraham, koji je bio nazvan „Prijeteljem Božjim,“ i kojemu se je vjera „uračunala kao pravednost,“ platio desetine Melkizedeku, i bio je blagoslovljen od njega. (Jak. 2:23; 1. Moj. 14:18-20; Hebr. 7:1,2)

Ime Melkizedek, kako je prevedeno u Novom Zavjetu, dolazi od dvije Hebrejske riječi: „melek,“ koja znači kralj, i „tsedeq,“ koja znači pravednost. Melkizedek je bio „Kralj Salema,“ što znači mir. Stoga ga Pavao, naziva i „Kraljem pravednosti“ i „Kraljem mira.“ On je bio, Pavao nastavlja, „bez oca, bez majke, bez podrijetla, kojemu dani nemaju početka, ni život svršetka, sličan Sinu Božjemu, ostaje svećenikom zauvijek.“ (Hebr. 7:2,3) On je bio „bez oca, bez

majke,“ i „bez podrijetla“ u smislu da on nije naslijedio svećeničku službu kroz obiteljsku lozu, nego da mu je bila dana izravno od Boga.

Tijekom Židovskog Doba, Bog je dao upute Izraelu da njihovi svećenici trebaju biti uzeti iz Levijevog plemena. Međutim, Bog je također imao auoritet uzvisiti druge u tu službu. On je to učinio u slučaju Melkizedeka, i također s Kristom, Melkizedekom u protuslici. Prorok Izaija je napisao u vezi Krista, rekavši: „Jačanju njegove vlasti i miru neće biti kraja.“ (Iza. 9:7) U Aronskom redu svećeništva postojala je linija nasljedstva kroz izravne potomke, ali tako nije u uzvišenijem uređenju. Melkizedek nije imao niti prethodnika niti nasljednika u svojoj svećeničkoj službi. U tom je pogledu, on bio „sličan Sinu Božjem,“ Kristu Isusu, koji je slično tome jedini u tom najuzvišenijem od svih svećeničkih redova, i ostaje „zauvijek velikim svećenikom.“ (Hebr. 6:20)

Izraelci su dugo bili navikli gledati na Aronsko svećenstvo kao na kanal kroz kojega će obožavati Boga i primati njegove upute. Međutim, Krist Isus je veliki svećenik novog reda svećenstva, i njegovi vjerni sljedbenici sadašnjeg Evanđeoskog Doba će mu se pridružiti u tom novom uređenju. Djelo tog uzvišenijeg Melkizedeka je buduće djelo slave, kada će Isus i članovi njegovog tijela – Crkve – biti postavljeni kao kraljevi i svećenici. Sa tog uzvišenog položaja, oni će vladati i poučavati svijet čovječanstva u pravednosti. (Otkr. 1:6; 5:10; 20:6)

Božja namjera nije bila da Savez Zakona ostane trajno, niti da dopusti da se njegovo Aronsko svećenstvo nastavi zauvijek. (Hebr. 7:18-23) Božja namjera je bila da postavi Isusa kao svećenika uzvišenijeg reda, isto

tako kao i kralja, davno prije nego je on došao u svijet da bude čovjekov Otkupitelj. Proročanstva Starog Zavjeta daju nam to jamstvo. (1. Moj. 14:18; Ps. 110:4; Zah. 6:12,13) Radujmo se stoga vremenu kada će Božje „kraljevsko svećenstvo“ biti sredstvo za donošenje blagoslova svijetu čovječanstva. (1. Pet. 2:9; Djela 3:25)

Pouka pet

Začetnik i Dovršitelj Naše Vjere

Ključni redak:
***„Uprijevši pogled u
začetnika i dovršitelja
naše vjere, Isusa, koji je,
prezrevši sramotu,
umjesto radosti što je
stajala pred njim podnio
križ i sjeo zdesna Božjega
prijestolja.“***
Hebrejima 12:2

Izabrani tekstovi:
Hebrejima 12:1-3

U **PRVOM** retku naše pouke, mi smo dobili uputu da „odložimo svaki teret, i grijeh koji nas tako lako opsjeda.“ Neki od tih „tereta“ koje trebamo odložiti jesu „brige i bogatstvo i naslade ovog života.“ (Luka 8:14) Takve stvari nisu nužno grešne, ali zauzimaju naše vrijeme i trud, i mogu istisnuti naš razvoj plodova Svetog Duha. Nastavljajući u našem uvodnom retku, Pavao kaže da mi moramo ne samo nastojati odložiti bilo kakve takve „terete“ ovog života, nego i da također „postojano trčimo“ – što znači radosnu izdržljivost i ustrajanje – „trku što je pred nama.“

Naš Ključni Redak navodi da smo mi u stanju činiti to jedino „uprijevši pogled u Isusa.“ Isus je „začetnik,“ što znači glavni vođa ili predvodnik, naše vjere, zato što je on spremno dao svoj život kao otkupninu za cijelo čovječanstvo. Zbog njegove otkupne žrtve, bio je otvoren tijekom Evanđeoskog Doba „novi i živi put,“ i „mi imamo otkupljenje krvlju njegovom, to jest oprostjenje grijeha.“ (Hebr. 10:19,20; Kol. 1:14) „Začetnik“ naše vjere je „prvorođeni među mnogom braćom.“ On je „glava tijela, crkve;...prvorođenac od mrtvih; da u svemu ima prvenstvo.“ (Rim. 8:29; Kol. 1:18)

Isus je također „dovršitelj naše vjere.“ Riječ „dovršitelj“ označava onog koji dopunjuje. Isus ispunjava tu važnu ulogu u smislu što nam pomaže u našim kušnjama i složenim iskustvima. Tijekom svoje zemaljske službe, on je rekao: „Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe i učite od mene, jer ja sam krotak i ponizan u srcu.“ (Matej 11:28,29) „Uprijevši pogled u Isusa,“ mi ga vidimo kako krotko i ponizno odustaje od svoje vlastite volje kako bi vršio volju Nebeskog Oca, i on će nam pomoći u dovršavanju istog zadatka.

Pavao nas savjetuje da „u nama bude isto mišljenje koje bijaše i u Kristu Isusu, koji,...se sam toga lišio i uzeo na sebe obličje sluge...ponizio se i postao pokoran do smrti, i to smrti na križu.“ (Filip. 2:5-8) Kroz veliki primjer našeg Gospodara, mi tako vidimo koliko je važno razviti poniznost.

Naš Ključni Redak kaže da je zbog velike „radosti što je stajala pred njim,“ za Isusa bilo užitak uvijek vršiti volju svog Nebeskog Oca. Psalmista je bio prorekao taj njegov stav: „Uživam činiti volju tvoju,

Bože moj; jest, zakon tvoj mi je u srcu.“ (Ps. 40:8) Kao njegovi sljedbenici, i mi bi smo trebali razviti „užitak“ da vršimo volju našeg Nebeskog Oca, podnoseći naš „križ, prezrevši sramotu.“

„Uprijevši pogled u Isusa,“ mi moramo proći kroz iskustva slična njegovima. Tako, poput Pavla, mi imamo izgled biti „baštinici Božji i subaštinici Kristovi; ako doista zajedno s njim trpimo, da zajedno budemo i proslavljeni. Jer...patnje sadašnjega vremena nisu vrijedne usporedbe s budućom slavom koja će se objaviti u nama.“ (Rim. 8:17,18) Neka bi smo stoga „promotрили njega koji je podnio toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da se ne premorimo i ne klonemo u svojim umovima.“ (Hebr. 12:3)

Opasnost u Duhovnom Ponosu

„Odjenite se poniznošću: jer Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.“ - 1.Petrova 5:5

Predgovor: Ovaj se mjesec obilježava sto godina od smrti Brata Charlesa T. Russella, vjernog sluge Gospodinovog i kućanstva vjere. (Mat. 24:45) Jedan od njegovih zadnjih zapisa, objavljenih samo mjesec dana prije njegove smrti, bio je članak o opasnostima duhovnog ponosa. (R5955) Te otrežnjavajuće i pomalo bolne riječi od velike su važnosti za Gospodinov posvećeni narod, i jednako su primjenjive danas kao što su to bile kada su bile zapisane prije jednog stoljeća. Drago nam je što možemo ponovno objaviti te riječi mudrog savjeta. Članak je bio skraććen zbog prostora, ali vjerujemo da nije bilo izgubljeno ništa od značenja i snage njegovih pobuda. Neka one budu u prvom planu u našim mislima i srcu.

PONOS U BILO KOJEM obliku u ljudskom stvorenju je opasna stvar. Izreka je dobro potvrdila, „Oholost ide pred propašću, a uznositi duh pred padom.“ (Izreke 16:18) Zacijelo, samo nekolicina ljudi ima bilo što s čim bi se mogli s pravom hvaliti. Neki koji drže svoje glave visoko s ponosom oholog duha, kao da su bili posebno stvoreni iz nekog „praha zemaljskog“ koji zaslužuje da ga se više cijeni, zaista se nemaju čime hvaliti u odnosu na svoje porijeklo. Veoma nekoliko generacija unatrag je dovoljno da ušutkaju takvo hvalisanje.

Također se nije mudro hvaliti bogatstvom, da ne bi netko pitao kako je bogatstvo bilo nakupljeno i od koga, i da li je bilo pošteno dobiveno. Ponos na obrazovanje nije prikladan, isto tako, jer obrazovanje općenito označava učenje onoga što su drugi ljudi utvrdili ili što su napisali kao povijest. Oni koji bi se hvalili s velikim obrazovanjem imaju potrebu za poniznošću, kako se ne bi ustanovilo da je sama ta stvar oko koje se hvale bila opovrgnuta s kasnijim istraživanjima. Znanstvene knjige prošlosti danas ne bi prošle, niti se njihove teorije održale u svijetlu sadašnje spoznaje. Stoga, ako bi bilo ispravno za pojedinca da se hvali spoznajom, on bi trebao biti veoma pažljiv da bude u toku.

Jedva da se može ispričati ponos na nečiju ljepotu ili fizički izgled. Ljepota oblika i obilježja došli su po nasljedstvu, i roditelj bi, a ne dijete, mogao imati neki razlog za ponos. Ponos u odnosu na odjevanje i ukrase je također bezuman. Onaj tko radi s tkaninama ili ukrasima mogao bi imati neki razlog za ponos u svom stručnom radu, ali onaj tko to nosi sigurno ne. On si samo prisvaja vještinu i trud drugih.

DUHOVNI PONOS GORI OD SVIH

Ponos koji je samo bezuman ili pomalo licemjerman u ovom sadašnjem svijetu postaje vrlo ozbiljna stvar zaista ako napadne srce i život djeteta Božjeg. Zašto pravimo takvu razliku? Zašto kažemo da bi duhovni ponos bio daleko opasniji u nekome od Gospodinovih svetaca, dok bi bio samo nešto više od bezumlja u svijetu? Razlika je to u tome što su ovi Božji izaslanici u svijetu, koji moraju postati kopije Božjeg dragog Sina ako ikada žele postići slavu, čast i

besmrtnost u koje ih je Gospodin bio pozvao. (2. Kor. 5:20; Rim. 2:7)

Kada su se takvi dali u potpunosti Gospodinu u posvećenju i bili opravdani od grijeha kroz uračunavanje Otkupiteljeve žrtve, i tako bili uvedeni u Božju obitelj i začeti Svetim Duhom, to je za njih značilo veliku promjenu. (Rim. 5:1-11; 12:1,2) Stare stvari su prošle, i sve je postalo novo. (2. Kor. 5:17) Samo su oni, na suđenju za vječni život tijekom ovog Evangeoskog Doba. Od svih njihovih iskušenja i zavodjenja, grijeh duhovnog ponosa je vjerovatno jedan od najopasnijih. U onoj mjeri u kojoj taj duh ulazi, Duh Gospodnji odstupa, i duhovno zdravlje pojedinca opada. Ta duhovna bolest, osim ako nije zauzdana, može na koncu voditi u Drugu Smrt, jer „Bog se oholima protivi, a poniznima daje milost.“ (Jak. 4:6)

Apostol Petar je očito imao tu lako zavodljivu opasnost duhovnog ponosa na umu kad je napisao, koristeći gotovo sličan jezik onome Jakova, riječi našeg uvodnog teksta. Zatim je u retku koji slijedi, on dodao: „Ponizite se, stoga, pod moćnom rukom Božjom, da vas on uzvisi u pravo vrijeme.“ (1. Pet. 5:6) Slično tome, Gospodar je naučavao: „Tko god se uzvisi, bit će ponižen, a tko se ponizi, bit će uzvišen.“ (Mat. 23:12)

SIMPTOM OVE BOLESTI DUŠE

Kako možemo prepoznati duhovni ponos? Jedna od najotrožnijavajućih stvari s tim u vezi je da oni koji imaju duhovni ponos su vrlo rijetko svjesni toga. Oni ponekada imaju obličje pobožnosti, koje može ne samo prevariti druge, nego također i njih same, sprečavajući ih da vide duhovni ponos koji djeluje i kojeg drugi mogu lakše vidjeti.

Ako smatramo da su naše pohađanje sastanaka, naše čitanje i svakodnevno proučavanje Svetog Pisma, naše dijeljenje mnogih traktata, ili toliko mnogo knjiga, stvari s kojima se treba hvaliti, tada se moramo čuvati! Takav stav hvaljenja je pokazatelj da bi mogli biti u opasnosti od duhovnog ponosa. To su sve dobre, pohvalne i ispravne aktivnosti. Trebali bi osjećati prikladan stepen zahvalnosti da smo u stanju i spremni činiti stvari koje su toliko razumne, ispravne, i u skladu s Božanskom voljom. Međutim, bilo kakav stav hvaljenja oko toga trebalo bi nas voditi do pažljivog samoispitivanja misli, i motiva koji leže u pozadini tih aktivnosti u Gospodinovoj službi.

Mi ne želimo reći da bi bilo neispravno dati svjedočanstvo u kojem bi se te aktivnosti mogle iznijeti kao ohrabrenje drugima, ili kao ponizno svjedočanstvo da mi ljubimo Gospodina i da mu želimo služiti. Ono na što mi upozoravamo je duh, ili stav, da se hvali oko bilo čega što bi smo mi mogli biti ili činiti kao Gospodinova djeca. Zaista, mi se nemamo s čime hvaliti. Ako smo dali sva naša dobra da nahranimo duhovno gladne, sve naše vrijeme da širimo poruku Evanđelja, i svu našu snagu da iskazujemo čast Gospodinovom imenu, mi bi smo trebali smatrati, da smo, „izvršivši sve što nam je bilo zapovjedbano...sluge beskorisne.“ (Luka 17:10) To jest, mi smo samo pronašli priliku pokazati malo odanosti našiju srca u priznanju bezbrojnih blagoslova koje smo primili iz Gospodinove ruke.

DALJNI SIMPTOMI

Drugi oblik bolesti duhovnog ponosa očituje se u previše kritičnom stavu uma. Pojedinaac može pohađati sastanak za svjedočanstva, ili studij, i osjećati da je samo

njegovo svjedočanstvo najbolje, ili da su samo njegovi odgovori ispravni na bilo koje pitanje na studiju. Pojedinaac čak može smatrati da Starješina koji predsjedava sastankom zapravo ne zna kako to činiti. To bi se sve trebalo smatrati opasnim simptomima duhovnog ponosa.

Ne želimo ovime reći da se te stvari ne mogu dogoditi. Pod takvim okolnostima, bilo bi ispravno za nas pokloniti pažnju, i biti dobro obavješteni, kako bi smo mogli brzo uvidjeti bilo kakvo nebiblijsko postupanje, ili bilo koji slučaj slabe prosudbe što bi moglo biti preprekom učinkovitosti sastanaka. Također bi bilo ispravno, ako ikada uvidimo da se nije udovoljilo najboljim interesima razreda, i nakon što smo neko vrijeme strpljivo čekali, utvrdimo da nije izgledno da će se stvar ispraviti, skrenuti pažnju na tu stvar krotkim i smirenim duhom, i na najučinkovitiji i najmanje demonstrativan način. U svim takvim slučajevima, trebamo imati na umu: „ništa nemojte činiti iz nadmetanja ili isprazne slave,“ nego bi sve trebalo biti učinjeno na slavu Božju. (Filip. 2:3)

Ovdje također trebamo biti pažljivi, kako ne bi smo počeli misliti da je sve što se slaže sa našim idejama na slavu Božju, i da što se god ne slaže sa našim gledištima ne može mu biti ugodno. Apostol je mudro zapisao: „Gledajte, dakle, da pomno hodite: ne kao bezumni.“ (Efež. 5:15) Činimo dobro ako zapazimo značenje ove riječi „pomno“ – ona označava pomno ispitivanje na svim stranama, posebno što se tiče misli, motiva, namjera.

„NEKA MEĐU VAMA NE BUDE MNOGO UČITELJA“

Apostol Jakov je napisao, „Neka među vama ne bude mnogo učitelja, braćo moja, jer znate da ćemo biti

strože suđeni.“ (Jakov 3:1 *Prijevod Novi Svijet*) Kao što smo već istaknuli, svi od Gospodinovog naroda su posebno osjetljivi po pitanju duhovnog ponosa. Međutim, čini se da postoji posebna opasnost koja okružuje sve koji na bilo koji način postanu poistovjećeni kao „učitelji“ u obznanjivanju i službi Istine.

Zaista je posebna prednost govoriti o poruci Božje milosti svima koji imaju uho za slušanje. Koliko smo zahvalni da to nije, kako smo jednom pretpostavljali, isključiva prednost određene klase klera. Gospodin objavljuje da svi koji su njegov posvećeni narod i koji primaju začetak svetog Duha, imaju, kroz njega, pomazanje da „propovijedaju dobru vijest krotkima,“ i da „povijemo one koji su srca slomljena.“ (Iza. 61:1) Mi smo radosni zbog te prednosti, koja uključuje čak i naše privatne razgovore sa obitelji, susjedima i prijateljima. Kakve li časti biti Božjim izaslanicima, i u njegovo ime govoriti o dolazećem kraljevstvu. Kakve li radosti govoriti o velikoj pripremi koju je Bog već napravio kroz Isusovu smrt, i kako su kraljevi i svećenici njegovog kraljevstva sada pozivani iz svijeta, doživljavajući promjenu prirode u pripremi za njihovo buduće djelo.

Koliko god da je stara, ona je nova i predivna, ako ju se ispravno predstavi, tako da pobudi zadivljenost kod onih iskrena srca koji slušaju. Oni se možda pitaju, kako je ovaj običan muškarac ili žena došao to tog razumijevanja i da tako prekrasno prikazuje te predivne stvari. Oni nam mogu dati i nagovještaj njihovog iznenađenja. Međutim, tada dolazi opasni trenutak za razvijanje simptoma bolesti duhovnog ponosa. Sa takvim malim zibanjem u mislima, mi možemo osjećati

nekakvu osobnu čast da mi znamo te stvari dok velike mase čovječanstva nemaju ni najmanju ideju o njima, i da su čak i najtalentiraniji sluge Riječi Božje u neznanju što se tiče tih Istina.

Ispravan je stav, kao što će se svi složiti, da bi se Gospodinov narod trebao osjećati uvelike poniznim, umjesto uzvišenim i plahovitim, s obzirom na prilike govorenja Istine drugima. Mi bi smo trebali osjećati našu nedostojnost. Trebali bi smo shvatiti da poruka nije naša – da smo je i mi sami čuli – da je to zaista Božji plan, i da smo mi počašćeni kao njegovi sluge da ga obznanjujemo. Ako mi međutim ostavljamo dojam da se je ljepota poruke vidjela bilo kakvom mudročću ili vještinom s naše strane, tada smo do te mjere uzeli slavu za sebe koja pripada Gospodinu. Mi u tome pravimo štetu samima sebi u onoj mjeri u kojoj ne uspijevamo pokazati našu dostojnost da budemo korišteni od Gospodina u sadašnjosti i u budućnosti. Umjesto toga, predivna prilika da govorimo kao izaslanici za Gospodina, da govorimo o njegovoj veličini i planu, trebalo bi nas poniziti sa mišlju da mi imamo prednost biti korišteni u prenošenju te najljepše poruke.

PRIMJER TOG GRIJEHA

Biblija daje mnoge primjere tog grijeha, ali mi smo izabrali jedan koji je najupadljiviji. Mojsije je bio sveti čovjek iz davnine, miljenik Gospodinov, plemenit, samopožrtvovan, i prorok. On je služio Bogu i njegovom narodu vjerno i predivno četrdeset godina. Ipak, Mojsije je pao žrtvom samouvjerenosti – oblik duhovnog ponosa. Najčudnije od svega, on je zapažen u Bibliji na početku svoje karijere da je bio „vrko krotak, više od svih ljudi koji bijahu na licu zemlje.“ (4. Moj. 12:3)

Mojsije je na početku svog iskustva kao sluge Gospodinovog bio veoma krotak i ponizan. Međutim, pred kraj svog života, on je bio spriječen da uđe u obećanu zemlju kao kazna zbog pokazivanja duhovnog ponosa, jer nije dao slavu Gospodinu onda kada je to trebao. Mi se sjećamo tih okolnosti. Mojsije, kao Gospodinov posebni sluga, izveo je Izraela iz Egipta kroz Crveno more u pustaru, na putu prema Kanaanu. On je pod Božjim vodstvom napravio nekoliko čuda na tom putovanju. Jedno od njih bilo je udaranje po stijeni kada je narod žeađao za vodom. Bog ga je bio uputio da udari po stijeni sa svojim štapom, i iz nje je potekao obilan potok vode za osvježenje naroda. (2. Moj. 17:1-6) Prema Svetom Pismu, ta je stijena bila slika Krista. (1. Kor. 10:4) Božjom pripremom ta je „Stijena Vijekova“ bila udarena. Po toj udarenoj stijeni, voda će života na koncu poteći od Isusa ka cijeloj Adamovoj rasi. Međutim, prvi koji će imati koristi od toga su oni koji budu postali pravim Izraelcima. Oni će izići iz simboličnog Egipta – iz svijeta, iz grijeha, iz kraljevstva Protivnika – u poslušnost i zajedništvo s Gospodinom.

Gotovo četrdeset godina nakon što je Mojsije udario u stijenu, tijekom kojih je Izrael putovao u pustoši, čekajući da dođe vrijeme da im se dopusti ulazak u Kanaan, oni su ponovno došli do mjesta koje je bilo neplodno i bez vode. Izvještaj o tom iskustvu je zapisan u 4. Moj. 20:1-12. Narod je zavapio k Mojsiju. On se pak, obratio Gospodinu za njih i pitao ga što bi se trebalo učiniti. Gospodinov je odgovor bio da Mojsije treba govoriti stijeni, koja je prethodno bila udarena, i da će voda poteći. Tijekom četrdeset godina tijekom kojih se je Mojsije bavio sa Izraelcima kao otac sa svojom djecom, on je vrlo vjerovatno stekao mnogo

samouvjerenosti. Prošavši kroz takva iskustva, izgleda teško mogućim da bi Mosije i dalje mogao biti najkrotkiji čovjek na svoj zemlji.

Zanemarivši Gospodinovu zapovijed, Mojsije je otišao k stijeni, umjesto da joj je govorio kao što je Bog zapovijedio, udario ju je, ne jednom, nego dva puta, vičući na ljude: „Čujte, vi buntovnici; moramo li vam izvesti vodu iz ove stijene?“ (redak 10) U svojoj slabosti, i u svojoj frustraciji s ljudima, Mojsije je prisvojio slavu tog čuda sebi umjesto da ju je u cijelosti pripisao Gospodinu. Uskoro je shvatio veliku pogrešku koju je napravio. Ipak, Gospodin mu je zbog toga uskratio prednost ulaska u zemlju Kanaan, dajući mu umjesto toga samo priliku da ju vidi s druge strane Rijeke Jordana, i tamo ga je pokopao.

Možda se pitamo da li je kazna koju je Mojsije primio bila prestroga, ali ta je odluka ležala u rukama svemudrog Jehove. Što je još važnije za nas, iz ovog je primjera jasno da su duhovni ponos i samouvjerenost veoma nedopadljivi u Božjim očima. Zaista, mi ne možemo izvući nijedan drugi zaključak iz ove velike pouke, napisane nama za upozorenje.

RIJEČ UTJEHE

Ako smatramo da smo učinili gore od Mojsija – bili više samouvjereni, mnogo manje pažljivi da iskažemo čast Gospodinu, ili da smo pokazali mnogo više duhovnog ponosa – nama za utjehu zapazimo da je Mojsijeva kazna bila teška zato što je bila dijelom pred slike. Prvo udaranje stijene predočavalo je raspeće našeg Gospodina. Neovlašteno dvostruko udaranje stijene u drugom slučaju predočavalo je „iznova razapinjanje Sina Božjega,“ i „javno izlaganje

ruglu,“ kako je Pavao opisao u Hebrejima 6:6. Kasnije udaranje stijene predstavljalo je javno, otvoreno odbacivanje Isusa i vrijednosti njegove prolivene krvi, i sprečavanje Mojsija da pređe Jordan u Kanaan predočavalo je odsjecanje u Drugoj smrti onih koji svjesno negiraju krv koja ih je kupila. Zato što je to slika, ne smijemo misliti da Mojsije nikada neće doći u „Kanaan“ ili primiti Božja obećanja. Niti je Mojsije umro Drugom Smrću, nego je to samo bilo ilustrirano i prikazano u njegovim iskustvima.

Niti bi smo trebali smatrati da su braća koja su možda očitovala duhovni ponos i učinila stvari u svoje vlastito ime, umjesto u ime Gospodina, time počinili grijeh koji vodi u smrt. Međutim, mi moramo shvatiti, da užasna opasnost ide ruku pod ruku s duhovnim ponosom, i da budemo li ustrajali u njemu, bez pokajanja, to bi zasigurno stavilo takvoga u opasnost od Druge Smrti. Shvaćajući to, koliko bi smo trezveni i pažljivi trebali biti, ne samo u otklanjanju svakog simptoma kojeg bi mogli naći u sebi, nego također i u tome da budemo budni kako ne bi smo širili takvu zarazu na druge u kućanstvu vjere.

DUHOVNI PONOS – PREVENCIJA I LIJEK

Mi smo već napomenuli poteškoće u povezanosti sa liječenjem ove bolesti kada nas jednom uhvati. Jedno od glavnih obilježja poteškoće čini se da je u tome što bolest ima uništavajući učinak na savjest. Um postaje manje ili više neosjetljiv na jednostavna načela Zlatnog Pravila, i čak uzvišenijeg zakona Gospodinove „nove zapovijedi“ da se ljubi braću. (Ivan 13:34,35) Zanemarivanje tih načela moglo bi biti očitovano u nastojanjima da se nameće naša volja u ekklesiji, bilo to

kod izbora njenih slugu, određivanja njenih sastanaka, ili na neki drugi način.

Što se tiče te važne pripreme, autoritet donošenja odluka počiva na ekklesiji. Ako i kada starješina ili drugi član razreda pokuša iskriviti ili mijenjati to, on ne čini drugima ono što bi on želio da se čini njemu. On ima pravo, kao jedan član ekklesije, na svoje vlastito mišljenje o Gospodinovoj volji po pitanju bilo čega. On ima pravo izraziti svoju prosudbu. Međutim, on nema pravo, sprečavati druge od izražavanja njihove prosudbe. Svako takvo ometanje prekršaj je Zlatnog pravila isto tako kao i zakona ljubavi. To je čak i prekršaj Prve Zapovijedi – da se ljubi i štuje Boga – jer to je poništavanje Božanske pripreme pružene za takve stvari.

Kada starješina ili bilo koji drugi član ekklesije ustraje po tim pitanjima, u inat Biblijskim načelima, prisiljavajući ekklesiju ili joj se ulagujući da radi stvari na taj način, učinak je iskrivljavanje njegovog vlastitog uma. Njegova savjest postaje zamućena i slijepa za pravednost. Tko god tako opetovano šteti svojoj savjesti, ignorirajući načela za ispravno i pogrešno vladanje jasno iznešena u Svetom Pismu, podriva i ozbiljno oslabljuje svoj položaj pred Gospodinom.

Savjest je vaga s kojom možemo vagati različite stvari predstavljene našem sudu da utvrdimo ispravno i pogrešno, pravdu ili nepravdu, istinu ili laž. Ovisno o pojedincu, ta vaga može biti vrlo gruba ili jedna vrlo fina. Kršćanin bi, posebno ako je već dugo u Kristovoj školi, trebao imati vrlo osjetljivu savjest. On bi iz Riječi Božje, trebao biti u stanju izvagati sva pitanja o životnim stvarima, i odrediti sa velikom točnošću ono što je ispravno ili pogrešno, i što bi bilo po volji Gospodinu ili

ne. Oštećenje te vage je velika opasnost u svakom grijehu, i čini se da je to posebno takvo u pogledu grijeha duhovnog ponosa. Sve dok vaga nije popravljena ništa ne može biti učinjeno u ispravnoj službi Gospodinu.

Koliko li je važno za sav Gospodinov narod da čuvaju svoju savjest skroz pravom. Koliko bi smo se trebali opirati tome da ikada iskorištavamo i jednog od naše braće, ili bilo koga, bilo u poslu, u osobnim stvarima, ili u odlukama ekklesije. Kao djeci Božjoj, misao i o najmanjem prekršaju pravde s naše strane trebala bi zazvoniti najglasnijim zvonom uzbune u našem srcu i mislima. Mi bi smo trebali pitati, „Može li biti da bi se moglo utvrditi da sam ja koji sam uključen u tu stvar pravde sklon nepravdi? Može li biti da bi ja mogao zatvoriti moje oči na bilo što u mom vladanju a što ima prirodu nepravde? Može li biti da ja kršim svoju vlastitu savjest i da ću biti odgovoran za sve posljedice?“

Ispraviti takav pogrešan pravac postupanja značilo bi ponovno uspostaviti načela pravde u našim srcima i umovima sa pažljivošću koja je srazmjerna rezultatima koji su uključeni – vječni život ili smrt. Kada je pravda ponovno uspostavljena u našim mislima, ona će odjednom ponovno početi regulirati našim riječima i postupcima. Postupno, mi ćemo početi shvaćati koliko smo grubo povrijedili to načelo, i kako je duhovni ponos gotovo uništio sve buduće izgledе u kraljevstvu. Tada bi smo se sigurno pokajali od srca i donijeli temeljite odluke za budućnost.

POTREBA ZA SAMOISPITIVANJEM

Kako da se zaštitimo od duhovnog ponosa, znajući za njegovu podmuklu narav i zao utjecaj? Kako

možemo znati da se održavamo u ljubavi Božjoj a da ne idemo u smjeru duhovnog ponosa?

Izgleda da je u tom pogledu bitna molitva. Kao Gospodinov posvećeni narod, mi bi smo najprije trebali ići k njemu na početku svakog novog dana, i tražiti ga za Božansku mudrost i nadgledanje. Zatim bi smo, tokom dana trebali nastojati živjeti u skladu s tom molitvom. Na kraju dana mi bi smo trebali provesti samoinspekciju što se tiče učinjenih stvari, stvari koje su zanemarene a koje su trebale biti učinjene, i stvari koje su učinjene a nisu trebale biti učinjene, u skladu s našim zavjetima posvećenja Gospodinu. Ako se ta polaganja računa Gospodinu na kraju svakog dana nastave, i ako su učinjena pošteno sa savješću koja je u ispravnoj duhovnoj ravnoteži, mi zasigurno možemo očekivati da ćemo se, u skladu sa Riječju Gospodnjom, čuvati u ljubavi Božjoj. (Juda 21) Mi ćemo rasti u milosti, u spoznaji, i u ljubavi, i „zli“ nas se neće doticati. (1. Ivan. 5:18)

Nemojmo također zaboraviti da, dok mi pokazujemo veliku uviđavnost promatrajući riječi i djela drugih, pripisujući im jedino dobre namjere jer oni tako tvrde, mi trebamo ispitati sa svom našom snagom naša srca i namjere. Takvo pažljivo ispitivanje, vaganje misli, riječi i djela, bilo bi vrlo nezadovoljavajuće osobi koja ne želi biti u skladu sa Gospodinom. Međutim, ako smo mi sklopili savez sa Gospodinom i težimo biti vjernima tom savezu, mi ćemo utvrditi da je takav pravac postupanja veliki blagoslov, utješujuć našim srcima sve vrijeme, i jačajući nas za budućnost. Gospodinovim providnostima to će nas uskladiti i pripremiti nas za mjesto u nebeskom kraljevstvu.